

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2624225640
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2624225640.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4012/30, Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, D., o zaplatenie 5.124,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 10. februára 2025 č.k. 9Csp/90/2024-141, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalovanej v časti lehoty na plnenie súdom uloženej povinnosti o d m i e t a .
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšku p o t v r d z u j e .
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.124,22 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.2.2022 do zaplatenia s tým, že súd povolil žalovanej dlžnú sumu zaplatiť žalobcovi v pravidelných splátkach po 145 eur mesačne vždy do 25. dňa v mesiaci, pod následkom straty výhody splátok; výrokom II. uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 6, 9, § 565, § 489, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 1 ods. 1, 4, § 1a ods. 1, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 28.8.2024 voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 5124,22 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.2.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že so žalovanou uzavrel dňa 3.10.2017 zmluvu o pôžičke ev. č. 6266580/1720029891, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 6.500 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v 120 pravidelných mesačných splátkach v sume 111,08 eura, do celkovej sumy 13.329,60 eura. Žalovaná uhradila len sumu 5.410,64 eura. Nakoľko žalovaná porušila povinnosť splácať pôžičku riadne a včas, žalobca podľa § 53 ods. 9 OZ listom - predžalobnou upomienkou zo dňa 28.11.2021 vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok s

upozornením na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru a poskytol jej lehotu viac než 30 dní. Keďže k úhrade dlhu ani v dodatočne poskytnutej lehote zo strany žalovanej nedošlo, žalobca dňa 7.2.2022 úver zosplatnil, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 9.2.2022. Podľa žalobcu splátka uvedená v predžalobnej upomienke je len najstaršou omeškanou splátkou, táto ale neurčuje začiatok plynutia premlčacej lehoty. Dlh predstavuje 5.124,22 eura, žalobca si neuplatňuje zmluvnú pokutu evidovanú v priloženom prehľade splátok a úhrad vo výške 729,22 eura. Úrok z omeškania požaduje žalobca od šiesteho dňa po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo žalovanej zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde obvyklá doba doručenia je 5 dní. Žalovaná so žalobou nesúhlasila a mala za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy spočívajúce v uvedení všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN, RPMN je v rozpore s dobrými mravmi, vznikla tiež námietku premlčania. Vo zvyšku vyjadrenia žalovanej tvorili súbor skopírovaných podaní a rozhodnutí v rôznych spotrebiteľských veciach bez priameho prepojenia s predmetnou vecou. Žalovaná tiež požiadala o povolenie splátok dlžnej sume po 80 eur mesačne.

4. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil ten právny záver, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 3.10.2017 platne uzavretá úverová zmluva, ktorá z povahy zmluvných strán je zmluvou spotrebiteľskou. Pred uzavretím zmluvy bola riadne preverená bonita, teda schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Žalobca zistil a overil potrebné údaje o majetkovej situácii žalovanej a nahliadol aj do úverového registra. Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.500 eur. Zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. V zmluve bola uvedená celková výška úveru 6.500 eur, celková čiastka spojená s úverom 12.458,40 eura, splatnosť prvej splátky i každej ďalšej splátky, doba trvania zmluvy, v splátkovom kalendári, ktorý bol súčasťou zmluvy, bola uvedená výška, počet a termíny jednotlivých splátok. Splátkový kalendár dokonca obsahuje rozpis splátok na istinu, úrok a poistenie. Poistenie nebolo povinné, nebolo podmienkou pre poskytnutie úveru. Zmluva obsahuje údaj o RPMN 15,90 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu počas celej doby trvania zmluvy 15,90 % (teda nebolo potrebné uvádzať podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny), výšku celkových nákladov žalovanej 5.958,40 eura. Vzhľadom k tomu, že priemerná ročná percentuálna miera nákladov v zmysle § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke bola podľa verejne dostupných údajov za 3. štvrtrok 2017 vo výške 8,73 %, je zrejmé, že dohodnutá odplata neprevyšuje zákonom stanovený strop, a teda je v súlade so zákonom (použije sa priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy). Vzorec pre výpočet RPMN je súčasťou zmluvy, všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN sú uvedené jednak v zmluve v čl. IX bod 7 a číselne konkrétne pre predmetnú zmluvu sú výslovne uvedené v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaná vlastnoručne podpísala. Pokiaľ ide o zmluvný úrok, tento bol dojednaný vo výške 15,90 % ročne. Priemerná úroková miera zo spotrebiteľských úverov so splatnosťou nad 5 rokov v roku 2017 bola 8,16 %, najvyššia úroková miera bola 8,55 %. Úrok dohodnutý v predmetnej zmluve nepredstavuje ani dvojnásobok tejto hodnoty, na základe čoho podľa názoru súdu nemožno konštatovať, že by dojednaná úroková miera podstatne presahovala úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn 7Cdo/156/2022, v zmysle ktorého neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek).

5. Žalovaná úver nesplácala riadne a včas, zaplatila celkovo len sumu 5.410,64 eura. Žiadnu ďalšiu sumu žalovaná neuhradila. Z dôvodu nesplácania dlhu riadne a včas žalobca žalovanú výzvou zo dňa 28.11.2021 vyzval najskôr na zaplatenie omeškaných splátok, ktoré v tom čase predstavovali sumu 232,28 eura. Ako bolo zdokladované, posledná úhrada zo strany žalovanej prišla v 1/2021. Výzva bola žalovanej doručená 14.12.2021. Žalovaná bola vo výzve zároveň upozornená na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru. Keďže žalovaná požadovanú sumu nedoplatila, právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a to listom zo dňa 9.2.2022. Je teda zrejmé, že úver bol zosplatnený jednak až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a žalovaná bol na možnosť zosplatenia úveru upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením

tohto práva. Ohľadom zosplatenia žalovaná nevzniesla žiadne námietky. Žalovaná dlh nesplatila. Pohľadávka žalobcu predstavuje sumu 5.124,22 eura, pričom pokutu si žalobca neuplatnil.

6. Pokiaľ ide o premlčanie, súd prvej inštancie uviedol, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. Predčasná splatnosť úveru súvisí s nezaplatením splátky zročnej v októbri 2021 (keďže žalobca mohol úver zosplatiť po uplynutí troch mesiacov s omeškaním splátky splatnej 20.9.2021, pričom však toto právo mohol využiť len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, teda do 20.1.2022, keďže tak neurobil, následne mohol úver zosplatiť pre nezaplatenie v poradí ďalšej neuhradenej splátky, v tomto prípade splátky splatnej 20.10.2021. A keďže v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo 268/2020 zo dňa 29. novembra 2022 pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, v danom prípade premlčacia doba začala plynúť dňa 21.1.2022 (keďže splátka bola splatná 20.10.2021) a uplynula 21.1.2025. Žaloba podaná na súde dňa 28.8.2024 bola teda podaná včas.

7. Na základe vyššie súd žalobcovi nárok na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy priznal. Žalobcovi priznal tiež nárok na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý bol uplatnený v súlade so zákonom, a to od šiesteho dňa po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, proti čomu žalovaná nemala žiaden námietky.

8. Žalovaná pre prípad vyhovenia žalobe požadovala priznanie možnosti splácať dlžnú sumu v splátkach. Požiadala o splátky vo výške 80 eur mesačne. Za tým účelom predložila súdu doklady preukazujúce jej mesačný príjem cca 1.500 eur. Zdokladovala výšku platby za škôlku 509 eur mesačne. Zdokladovala, že jej syn narodený v roku 2019 má ťažké zdravotné postihnutie, čo so sebou bezpochyby nesie zvýšené výdavky na zabezpečovanie riadnej starostlivosti o neho. S prihliadnutím na pomery žalovanej dospel k záveru, že uloženie povinnosti zaplatiť sumu 5.124,22 eura jednorazovo by mohlo mať pre žalovanú a jej rodinu obzvlášť nepriaznivé následky. Súd predovšetkým vzhľadom k zdravotným problémom maloletého syna žalovanej, ako aj s prihliadnutím k výške príjmov a výdavkov žalovanej, ktoré žalobca nerozporoval, umožnil žalovanej zaplatiť pohľadávku v splátkach. Pri určení výšky splátok bral do úvahy zaužívanú rozhodovaciu prax súdov, podľa ktorej by k zaplateniu dlhu aj v prípade povolených splátok malo prísť najneskôr do 3 rokov. Účelom priznania dlžnej sumy súdnym rozhodnutím nemôže byť likvidačné pôsobenie na spotrebiteľa, ktorý sa dostáva z finančných problémov, ale uspokojenie nároku veriteľa. Splátky preto určil vo výške 145 eur mesačne, pričom takto pri riadnom splácaní zo strany žalovanej príde do troch rokov k splateniu celej dlžnej istiny. Zároveň súd rozhodol o tom, že v prípade neuhradenia splátky riadne a včas stane sa zročnou celá dlžná suma.

9. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne plným procesným úspechom žalobcu.

10. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu tak, aby odvolací súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.089,36 eura (6.500 eur - 5.410,64 eura) a povolil žalovanej splácať sumu v mesačných splátkach po 100 eur k 25. dňu v mesiaci. Odvolanie odôvodnila (posudzujúc ho podľa obsahu) § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav veci, žiadala splátky 80 eur mesačne z dôvodu, že má ZŤP dieťa a mesačne musí platiť špeciálnu drahú škôlku (doklady sú v spise), preto žiadala, aby odvolací súd zmenil výšku splátky na 100 eur mesačne. Ďalej uviedla, že poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov SR, kde žalobcovi súdy určili zmluvy o úvere ako bezúročné a bez poplatkov, žalobca poslal žalovanej len sumu 5.003,50 eura a nie 6.500 eur ako je uvedené v zmluve, a tak RPMN aj celková čiastka na zaplatenie je v neprospech spotrebiteľa. Zvyšok odvolania tvoria skopírované rozhodnutia súdov SR.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, pričom uviedla len tie isté ako v odpore z 31.10.2024 a vo vyjadrení z 31.12.2024. K týmto všetkým skutočnostiam sa žalobca už počas súdneho konania dostatočným spôsobom vyjadril, preto v celom rozsahu poukázal na svoje podania zo dňa 10.12.2024 a 27.1.2025. Doplnil tiež, že so všetkými námietkami zo strany žalovanej sa vysporiadal i súd prvej inštancie.

12. Žalovaná v replike zopakovala svoje námietky prezentované v priebehu konania a uviedla, že súd riadne nepreskúmal zmluvu o úvere č. 6266580 z 3.10.2017, úver sa dá považovať za bezúročný a bez poplatkov pre obligatórne chýbajúce náležitosti v zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. f), k), j) zákona č.129/2010 Z.z. (uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN). V zmluvných podmienkach je síce uvedený vzorec na výpočet RPMN, avšak tento je zložitý pre priemerného spotrebiteľa a ťažko pochopiteľný, navyše len s odkazom na zákon o úveroch, preto táto absencia spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V roku 2017 bola výška RPMN v hodnote 5,16 % ročne, RPMN 15,90 % je v rozpore s dobrými mravmi podľa názoru Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/31/2022 zo dňa 27.10.2022, kde žalovaný bol VUB banka a.s. Bratislava a súd určil, že RPMN v hodnote 15,90 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje značnú nerovnováhu v nesprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods.1, 6 Občianskeho zákonníka a je potrebné dohodu o výške úrokov považovať za absolútne neplatnú, preto treba zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej podanie žalovanej obsahuje skopírované súdne rozhodnutia.

13. Žalobca odvoláciu dupliku nepodal.

14. Pokiaľ ide o odvolanie žalovanej v časti lehoty na plnenie peňažnej povinnosti uloženej jej napadnutým rozsudkom (paričnej lehoty), Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) dospel k záveru, že odvolanie v tejto časti nie je prípustné, a preto je nevyhnutné ho odmietnuť.

15. Podľa § 212 ods. 1 CSP rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej.

16. Podľa § 232 ods. 1 až 4 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútenosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

17. Podľa § 234 ods. 1 CSP súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

18. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

19. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a. zastavení konania,
- b. odmietnutí podania vo veci samej,
- c. odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d. návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e. zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f. návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g. zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h. zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i. návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j. odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k. povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l. zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m. nároku na náhradu trov konania,
- n. prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o. návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

21. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

22. Podľa Civilného sporového poriadku je odvolanie prípustné proti rozsudku súdu prvej inštancie, ak to zákon nevyklučuje. Nepripustnosť odvolania je daná zákonom voči rozsudkom vydaným osobitným procesným postupom, a to kontumáciou, uznaním a vzdaním sa nároku (§ 356 CSP) okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre ich vydanie. Voči ostatným rozsudkom súdu prvej inštancie je odvolanie zásadne prípustné. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie je odvolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. CSP pripúšťa možnosť podať odvolanie proti uzneseniam, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 CSP, pričom proti iným uzneseniam odvolanie prípustné nie je. Tiež nie je prípustné ani odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia.

23. S poukazom na vyššie uvedené musel odvolací súd v danom prípade v prvom rade prihliadať na povahu napadnutého rozhodnutia. Žalovaná podala odvolanie aj v časti výroku týkajúcej sa lehoty na plnenie povinnosti uloženej jej napadnutým rozsudkom, teda napadnutým bol výrok o lehote na plnenie upravený v § 232 CSP. Tento výrok má charakter uznesenia, keďže sa ním nerozhodlo o nároku vo veci samej, čo bráni aplikácii § 355 ods. 1 CSP a v prípade posudzovania prípustnosti odvolania je nutné vychádzať z § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 CSP.

24. Za vec samu sa nepovažuje výrok o lehote na plnenie (rovnako výrok o stanovení dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie alebo povolenie splátok) v zmysle § 232 CSP a takéto rozhodnutie nie je ani konečným rozhodnutím vo veci samej (por. Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1353, ako aj publikáciu Občianský súdny rád, Komentár, Praha, 2009, diel II, str. 1214). Je tomu tak preto, lebo nejde o rozhodovanie o hmotnoprávných nárokoch strán, ale o procesnoprávných otázkach, o ktorých ak by sa rozhodovalo samostatne, tak by sa o nich rozhodovalo uznesením (viď publikáciu Civilní právo procesní, Praha, 2008, str. 289). Určenie lehoty na plnenie súdom totiž nie je závislé od hmotného práva, podľa ktorého sa posudzuje meritum veci, ale jej právnym základom je procesnoprávne ustanovenie § 232 CSP. Táto časť rozhodnutia, i keď je zahrnutá do výroku rozsudku, má vo vzťahu k meritu veci len akcesorický charakter a v konečnom dôsledku je od hmotnoprávných nárokov uplatnených žalobou (návrhom) úplne nezávislá; t.j. súd o nej rozhoduje na základe posúdenia celkom odlišných skutočností než je tomu v prípade žalobných nárokov a nezávisle od samotného rozhodnutia o merite veci. Napadnutá výroková časť rozhodnutia súdu prvej inštancie teda nie je vecou samou (§ 212 ods. 1, § 355 ods. 1 CSP) a prípustnosť odvolania voči takému uzneseniu CSP nepripúšťa (§ 234 ods. 1, § 355 ods. 2, § 357 CSP). V tejto súvislosti por. napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/33/2017 z 28.2.2018.

25. Keďže rozhodnutie o lehote na plnenie je procesným rozhodnutím v intenciách výlučne procesného predpisu (CSP), t. j. nejedná sa o otázku hmotného práva, a toto rozhodnutie nie je taxatívne vymenované v § 357 CSP, je potrebné konštatovať, že odvolanie bolo zo strany žalovanej podané proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Rozhodnutie o tzv. paričnej lehote nemá charakter rozhodnutia vo veci samej (pričom výlučne vo veci samej súd rozhoduje vo forme rozsudku), ale iba uznesenia, preto možnosť podania odvolania voči tomuto rozhodnutiu by procesný predpis (CSP) musel výslovne pripustiť. CSP však prípustnosť odvolania voči rozhodnutiu o paričnej lehote neupravuje.

26. Pretože odvolanie žalovanej bolo z vyššie uvedených dôvodov podané aj proti takej časti rozhodnutia, proti ktorej nie je odvolanie prípustné, odvolací súd ho musel v zmysle § 386 písm. c) CSP odmietnuť.

27. Pokiaľ ide o zvyšnú časť odvolania žalovanej, odvolací súd po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania

(§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, preto boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa zaplatenia sumy 5.124,22 eura s príslušenstvom vyhovel, keď dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je platná a obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a zároveň nezistil ani inú skutočnosť v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

29. Žalovaná v odvolaní (posudzujúc ho podľa obsahu) namietala nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci.

30. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom rozsahu vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa už iba nasledovné:

31. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že žalobca poslal žalovanej len sumu 5.003,50 eura a nie 6.500 eur ako je uvedené v zmluve, a tak RPMN aj celková čiastka na zaplatenie je v neprospech spotrebiteľa, jedná sa neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Žalovaná v priebehu celého konania na súde prvej inštancie sama tvrdila, že jej bol poskytnutý úver vo výške 6.500 eur. Takéto jej skutkové tvrdenie vyplýva i z jej odvolacieho návrhu, keď v prípade ňou tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žiada, aby jej súd uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.089,36 eura, t.j. ako sumu rozdielu medzi skutočne poskytnutou výškou úveru (6.500 eur) a ňou uhradenými splátkami (5.410,64 eura). Z týchto dôvodov je zrejmé, že nové skutkové tvrdenie žalovanej, že jej v skutočnosti bol poskytnutý úver len vo výške 5.003,50 eura, je nielen neprípustnou novotou v odvolacom konaní, ale je aj zmätočné a zavádzajúce, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 6.500 eur.

32. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

33. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

34. Podľa § 296 CSP, spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužívajú.

35. Novoty v odvolacom konaní sú ponímané ako reštriktívna výnimka z pravidla, že v konaní pred súdom druhej inštancie nie sú prípustné prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

36. Odvolací súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov uvedených v § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalovanej v odvolacom konaní (bez ohľadu, či toto skutkové tvrdenie o inej výške poskytnutého úveru by bolo spôsobilé privodiť žalovanej priaznivejšie rozhodnutie). Preto odvolací súd na novú

skutočnosť uvedenú žalovanou až v odvolaní prihladiť nemohol, keďže nepreukázala žiadnu z taxatívne stanovených podmienok v zmysle § 366 písm. a/ až d/ CSP. Žalovaná v odvolaní netvrdila a ani nepreukázala, že neporušila procesnú diligenciu, t.j. netvrdila ani nepreukázala, že skutočnosť o inej výške poskytnutého úveru uvedenú až v odvolaní nemohla bez svojej viny uplatniť pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d/), pričom novotu uvedenú žalovanou pod iný účel jej použitia (§ 366 písm. a/ až c/) s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/) podradiť nemožno.

37. Pre úplnosť odvolací súd tiež uvádza, že napriek tomu, že v danej veci ide o spotrebiteľský spor, námietka inej výšky poskytnutého úveru bola jednoznačne prostriedkom procesnej obrany žalovanej v zmysle § 149 CSP, pretože sa týkala zisťovania skutkového stavu (koncentrácia konania ako aj novoty v odvolacom konaní sa viažu k dokazovaniu a zisťovaniu skutkového stavu) a na uvedené sa potom vzťahovala koncentrácia konania. I keď v zmysle § 296 CSP platí, že spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej a ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú, žalovaná mohla nové skutkové tvrdenie (o inej výške poskytnutého úveru) uplatniť len do vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie, čo však neurobila. Žiada sa tiež dodať (ako už odvolací súd uviedol vyššie), že i v prípade, ak by odvolací súd na nové skutkové tvrdenie žalovanej o nižšej výške poskytnutého úveru prihladol, toto nové skutkové tvrdenie je v priamom rozpore so skutkovými tvrdeniami samotnej žalovanej prezentovanými nielen v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ale i v samotnom odvolaní, pričom z vykonaného dokazovania tiež vyplýva opak.

38. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

39. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej o nesprávne zistenom skutkovom stave veci, odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Súd hodnotí každý jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Voľnosť hodnotenia dôkazu taktiež neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

40. Keďže odvolací dôvod nesprávneho zistenia skutkového stavu veci uplatnený žalovanou bol založený len na neprípustnej novote v odvolacom konaní, odvolací súd konštatuje, že tento dovolací dôvod naplnený nebol.

41. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

42. Opätovne však i žalovanou uvedená námietka nesprávneho právneho posúdenia veci súvisí s neprípustnou novotou v odvolacom konaní, keď od nižšej výšky poskytnutého úveru odvodzuje tiež nesprávne uvedené náležitosti v zmluve o úvere (RPMN a celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť), a následne tiež bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, preto ani táto námietka žalovanej nemohla obstáť. Pokiaľ žalovaná až v odvolacej replike uvádzala námietky totožné s námietkami uvádzanými pred súdom prvej inštancie, s týmito sa vyčerpávajúco vysporiadal už súd prvej inštancie v ods. 30 až 32, pričom v podrobnostiach odvolací súd na jeho zdôvodnenie odkazuje. Odvolací súd nemá dôvod odchyliť sa od právnych záverov súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 3.10.2017 obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ZoSÚ) vyžadované náležitosti vrátane tých /§ 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa)/, ktorých neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie spôsobuje, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a nezistil ani inú skutočnosť v zmysle § 11 ods. 1, 2 ZoSÚ, ktorá by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Rovnako sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal i s opakovanou námietkou žalovanej o absencii predpokladov použitých pre výpočet RPMN v zmluve, ako aj samotnou výškou RPMN, ktorá bola podľa tvrdení žalovanej v rozpore s dobrými mravmi (ods. 30 napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti ani odvolací súd nezistil, že by v zmluve absentovala niektorá zo zákonom (§ 9 ZoSÚ) vyžadovaných náležitostí, resp. že by niektoré z údajov v zmluve boli uvedené nesprávne v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, pričom zároveň žalobca v konaní preukázal, že pri poskytovaní úveru žalovanej postupoval s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon (§ 7 ZoSÚ), a z týchto dôvodov nie je možné považovať poskytnutý úver žalovanej za bezúročný a bez poplatkov, ako sa mylne domnieva žalovaná. Rovnako sa súd prvej inštancie správne a podrobne vysporiadal i s otázkou zosplatnenia úveru a vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovanej.

43. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo svojom rozsudku celkom jasne uviedol, aký skutkový stav zistil a prečo považoval žalobu za dôvodnú a naopak námietky žalovanej za nedôvodné. Súd prvej inštancie tiež odkázal na relevantné zákonné ustanovenia upravujúce zmluvu o úvere, spotrebiteľské zmluvy a úvery, v rozsudku ich primerane vyložil a aplikoval na konkrétnu vec. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

44. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd uvádza, že skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

45. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovanej, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalovanej.

47. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).